

מקורות מוסר הקודש פסקאות ט-יא/ הרב דוד

אורות הקודש תעז

יסוד הטוב והרע

יב. הטוב והרע ביסודו הוא הרבה יותר נשגב מהמתגלה ממנו בחיי האדם, היחידי והחברותי. אמנם התוכן המתגלה בחיים הוא מסתעף מהעצמיות של הטוב והרע, אבל יסודו העליון, הטומאה והטהרה, הוא המושקף בחזון קודש, שההדרכות האלהיות פונות אליו. ולפעמים יש שהרע התחתיתי הוא רק רע חיצוני, והוא ספוג טוב עצמי, ולהיפך שהטוב התחתיתי הוא רק טוב שטחי וחיצוני, אבל ספוג הוא ברע עצמי עליון פנימי. ומוצאים אנחנו בזה, שהאמונה והקדושה הוא יסוד ושרש הכל, והוא מלא עצמיות, ונותן חיים ותקוה, בנין והתקיימות הרבה יותר מכל תוכן תרבותי מוסרי שהאדם יכול לסמנו. אמנם להיות מוכשר לחיים כאלה, שעל פי היסוד העליון הם מכוננים, צריך על זה מחצב עם מיוחד, וזהו הרז העליון שבאומת ישראל.

פנקס מ"א ק"ט

קובץ א' תתפד

תתפד. אפשר לומר שהרצון לעולם לא יוכר, כמו שהכרה לא תרצה. אבל אין זה מונע מלעלות במקום יותר עליון, שהכרה והרצון הנם מאוחדים שם. ואין שום צורך מביא לומר, שאין צורת החיים העצמותיים ערוכים מתוכן כזה, שסגולת ההכרה והרצון ביחד הם בה דבר אחד, עשיר ומלא ערך. ויחס המוסר אל עצמות החיים יהיה רק, שהמוסר הטוב מאחד את ההכרה והרצון גם בענפיו, כמו שהם מיוחדים בגזע השרשי שלהם.

קובץ א' תקלו-ז

תקלו. כשנתגלתה חכמה העליונה באדם, אין פגם אפשר להמצא ברצונו, ולא במעמקי טבע בשרו. וכד אתחזיא חכמה דנא, אין ערלה כלל, ואדם הראשון נברא מהול. הרצון נפגם אחרי ההסתרה של חכמה הבהירה, שאז מתגלה שרצון וחכמה הם שני ענינים, מה שהוא גילוי של טעות, שבאמת ענין ומהות אחד הם. וכשם שהחכמה העליונה בהירה באמתתה, כן היא צלולה בטובה מצד בחינת רצון שבה. תקלו. חסרון גדול הוא בתכונת האדם, שכשהוא מציץ במחשבות העליונות, מיד הרי הוא מאבד את סיגולו אל העולם המוחשי וכל יחושו, ומעמד זה גורם לאדם להתרחק מההתעלות העליונה. אלא האדם צריך לקנות מדת גבורה בנפשו, ולחבב את העולם המוחשי וכל קניניו וכל חובותיו החברותיים, עם כל מה שהוא מציץ למעלה הרבה מכל השייך להם, והוא משתוקק לאור יותר בהיר ויותר עליון מכל המאיר בגלוי בעולם הזה. ואז יתרגל במצב כזה, שלא יהיה העולם וכל אשר בו דבר המעיק על נשמתו, וההעלמה של האור העליון מהופעת החכמה ותשוקת הטוב, לא תהיה כל כך גסה כמו שהיא במעמד הרגיל, שהעולם הוא כולו ניגוד אל האורה הנפשית, המבקשת לה את דרכה בחיים של חופש העליון.

קובץ א' רפח

רפח. התשובה קדמה לעולם. המוסר מקיף את הכל. הערך העליון המוחלט מתפלש הוא בכל ענפי ענפים. המעשה המסתעף, שאינו מכוון לשרשו, חוזר למקורו בעלוי הרצון.

קובץ א' ר"צ

רצ. שפעת החיים היציריים, ממקור החיים, הולכת ושופעת היא ליצירה העליונה, יצירת השכל, הטוב והשירה. משתפלת היא דרגה אחר דרגה, עד שיוצרת את החמריות, נעשית טבעית, קשה, חשוכה, קשורה לחק עפר, אבן וברזל. בדרגותיה אשר ירדה, זוכרת היא שפעה זו את אורה הראשון, משתוקקת היא לשוב לימי חסנה וזיוה, פונה היא מטביעתה הירידית, ומפסקת מצעוד עוד צעדים בשפל. פונה היא לעלות, להיות מוארת מאור של מעלה, מהאור של מקור הווייתה. את השתלשלותה אבדה, כיון שפנתה למעלה, אין זה מהלך הזרם ההולך ויורד, אבל נתעשרה בעושר רוחני פנימי, מתחברת היא עם המאור העליון, השפעה של הוויית הישות, הרוחני האצילי, השכלי והמוסרי, הקדוש והמצוחצח. מהחיבור הנעלה, מתחדשים אורות ונגהות רבות, יצירות נפלאות, שבהן מתגלה הכבודות הארצית עם השאיפה השמימית המנצחתה. נשמת האדם בכל חגויה השונים, היא פרח רז עולם זה.